

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Af den gamle Vinhandlers Optegnelser

Citation: Wied, Gustav: "Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968", i Wied, Gustav: *Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied12val-shoot-idm140179867544400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968

taget over København og erfarede tilfældig, at jeg laa ledig her: Om jeg vilde tage med hende. Vejen gik over Rønne i Aften? Jeg sagde hende mine Betingelser: fri Rejse og Op-hold samt 10 Kroner pr. Dag. Det turde hun ikke gaa ind paa, før de var naaet Stockholm; men hun vilde underrette sin Mand derom. Og havde saa sat sig ned og passiareet. Hun er saa køn og rar, sagde L.

— To Gange har jeg været engageret ved deres Cirkus i St. Petersborg, vedblev hun — hvor de er meget ansete. Jeg optraadte ved Balletten, men deltog ogsaa i Vandpantomimen som Zigøjnerske til Hest i en Forfølgelse. Det gik, ikke i Galop, men i Karriere ud og ind igennem Cirkus, for at vi skulde synes flere. Direktøren piskede stadig paa min Hest; underligt at jeg ikke red Panden imod en Bjælke, naar jeg i Spring satte over Barriéren. Skønt han havde sin unge, smukke Kone at holde sig til, stod han i Forhold baade til den ene og den anden af Balletpersonalet. Da han ogsaa en Aften begyndte at knibe og føle paa mig paa en nærgaaende Maade, smak jeg ham en knaldende Ørefiggen i hele Personalets Paasyn og lovede ham en til inde i Manegen, om han ikke holdt sine Fingre fra mig; og jeg lod ham vide, at vel var jeg for Tiden ved hans Ballet, men jeg var ligesaa gammel Artist, som han, havde set ligesaa meget og maaske lidt til! Siden var han den personificerede Høflighed og Tjenstagtighed imod mig i enhver Henseende.

— De er mageløs, Lola!

— Ja, fordi man er Artist og maaske har bumlet lidt, lader man sig dog ikke alting byde! sagde hun stolt.

— De „bumlet“, Lola; det er vist ikke sandt.

— Jo, smilede hun — man kan jo ikke sige sig rent fri. Men sandt at sige, naar jeg sammenligner mit Liv med det Liv, som f. Eks. „Fedesen“ selv har fortalt mig, at *hun* har ført, saa maa jeg kaldes en ren Novice. Spørg Olga, saa skal De blot høre.

Olga blev blodrød.

— Fortæl! sagde jeg.

— Nej, det kan jeg virkelig ikke, vred hun sig.

— Aa Snak, jeg er ikke snerpet.

— Nej, Faber, lo L — hun er for slem!